

Grund for Statskassen til at komme navnlig disse mange ubemidlede til Hjælp, der have lidt et saa føleligt Tab, at ikke saa ofte ere bragte til økonomisk Ruin, og mange af dem have megen Banffeligbed ved at sømpe sig igennem; efter at de have lidt disse Tab. Vi have troet, at disse Andragender burde indstilles baade til Indenrigsministeren og Finansministeren, fordi det drejer sig baade om Penges, der ligge under Finansministeriet, og om andre Foranstaltninger, som maa henhøre under Indenrigsministeren. Det kan selvfølgelig ikke være Meningen med en Henvisning af disse Andragender, at man saadan uden videre skal give en Erstatning, uden at der forudgaaar en ubeførlig Underfølgelse af, hvilken Skade der er sket, hvor stort et Omfang denne Skade har haft, og andre Grunde, som maatte kunne komme i Betragtning ved Uddeling af Erstatning. Om nu den meget ærede Regering maatte finde sig foranlediget til maaske at nedsætte en Kommission til at undersøge dette eller ad anden Vej maatte tro at kunne undersøge og konstatere dette paa tilstrækkelig Maade, dersom man overhovedet finder, at man kan gaa ind paa Andragenderne, det er jo noget, som ganske maa henstilles. Det har selvfølgelig ligget uden for Forslagsstillernes Tanke i saa Henseende at ville forsøge at foreskrive nogen bestemt Vej, det maa ganske overlades til den høje Regering. Derimod skal jeg sige, at naar det i Andragendet Nr. 83, som jo overhovedet er det Andragende, hvortil de andre slutte sig, siges, at det Beløb, som Staden andrager, efter de Oplysninger, som ere indkomne indtil Slutningen af December f. A., omtrent vil udgøre 50,000 Kr., saa tror jeg, at det senere har vist sig, at det er meget for lidt. Beløbet er vistnok nærmest kun anslaaet for den Kredts, som de ærede Andragere særlig ere komne i Berøring med; men Staden har udstrakt sig langt videre, saa jeg tror med Sikkerhed at kunne sige, at Beløbet af Staden vil være betydelig større end de 50,000 Kr. Dette turde jo, i det mindste efter min Opfattelse, ikke være nogen Grund til ikke at gaa ind paa en Underfølgelse af denne Sag, paa en Underfølgelse af hvorvidt der eventuelt maatte være Anledning til at komme disse skadelidte til Hjælp mere eller mindre. Thi det er jo dog ikke anderledes, end at disse Stormfloder lykkeligtvis kun vise sig meget sjælden. Saa vidt jeg ved, er den første betydelige Stormflod, man kender i den historiske Tid her i Landet, den, som fandt Sted den 11te Oktober 1634 ved Slesvigs Bækhist, og som af Fisserne der kaldes „den store Manddræntelse“. Denne Stormflod

hørt skulde som bekendt ganske betydelige Strækninger af Landet og desse den daværende store Ø Nordstrand i to, Nordstrand og Helworm, som jo siden have været adskilte. Det var en Stormflod, som i Styrke og Skadegørelse maaske endog saa oversteg den af 13de Novbr. 1872, der jo navnlig ramte Falster og Volland og den sydlige Ørgruppe. Jeg vil ikke behøve at erindre om, at da den store Stormflod af 13de November 1872 havde været, da kom baade Rigsdagen og Regeringen med megen Beredvillighed de skadelidte til Hjælp, at der da blev truffet meget omfattende Foranstaltninger baade for Nødblikket og ogsaa for Fremtiden ved Opførelse af Diger og paa anden Maade. Det er ikke her Nødblikket eller Besligheden til at tale om, hvorvidt disse Diger kunne ventes at ville opfylde deres Bestemmelse, men heldigvis ere disse Stormfloder saa overordentlig sjældne, at det bliver et Spørgsmaal, om de ville vende tilbage i en Fremtid, som er overfluelig, saa at man saa meget lettere, forekommer det mig, kan beslutte sig til at komme til Hjælp ved saadanne ganske særegne Besligheder. Denne Stormflod fra 24de—27de November forrige Aar var ogsaa meget betydelig. Den valte ikke saa stor Opsigt som den i 1872, navnlig fordi, saa vidt jeg tror, ikke Menneſteliv gik tabt, og fordi den heller ikke kom med saadan Voldsomhed. Men, som jeg alt har sagt, den var saa meget desto langvarigere og anrettede meget betydelige Ulykker. Jeg skal med disse Ord tillade mig paa mine Medforslagsstilleres og egne Begne at anbefale det høje Ting at stemme for Forslaget om, at de Andragender, som jeg nævnte, og som findes under Numrene 83, 98, 104, 105 og 106 henvises til Indenrigsministeren og til Finansministeren.

**Ordføreren (Bull):** Jeg skal nu angive de to Grunde, hvorfor Udvalget ikke har henvist denne Række Andragender. Der er jo en tredje Afdeling af Andragender endnu, som kommer, og der vil findes en hel Del Andragender af samme Slags ogsaa. De Grunde, der have gjort, at Udvalget ikke har henvist disse Andragender, have været to. For det første have de den formelle Mangel, at der foreligger intet Svar fra Ministeren eller nogen som helst Oplysning i den Retning. De have altsaa mulig indgivet Andragende samtidig til Ministeren som til Rigsdagen, men med Undtagelse af de kulturelle Andragender om literære Understøttelser, er det jo en gammel Regel og Skik, at man faar Svar fra Ministeren, og at det vedlægges Andragendet til Rigsdagen.